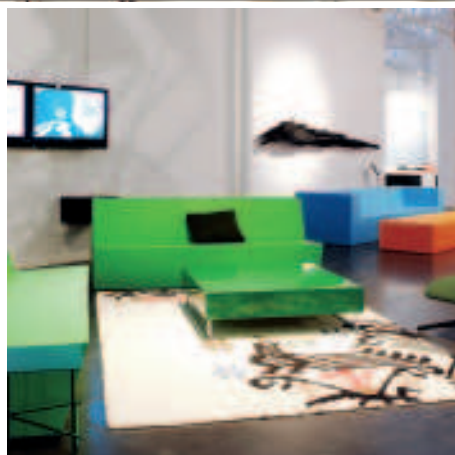

► zeefdrukken, beelden, schilderijen. Picasso heeft dat ook gedaan, Damien Hirst, daar is kop noch staart aan te krijgen. Wat ik verschrikkelijk vind is die hokjesdwang, je moet ergens in passen: of designer, of artiest, of architect. Ik doe alles. Ik maak, hoe egoïstisch het ook klinkt, dingen voor mezelf: ik geef ze graag af, en als iemand er geld voor wil geven ben ik de laatste om daar iets op tegen te hebben. Maar ik doe het voor mijn plezier. Ik heb een wereld in mijn hoofd, en bouw die. Ik interesseer me niet voor de kritiek, wat anderen ervan vinden. Staat het je niet aan, mij ook goed. Maar er zijn er anderen die het wel graag zien. Alleen schilderijen, altijd design, ik mag er niet aan denken. Daarom doe ik ook graag dingen met bedrijven: de grenzen van de vrijheid verkennen binnen de beperkingen die een product je oplegt. Een loopschoen moet een loopschoen blijven, maar daarbinnen mag ik los over elke grens heen gaan, en dat doe ik ook. Ik heb nooit gestuurd. Ik ben geen schoenmaker; laat mij een gebouw zetten en het stort in. Maar mijn verbeelding en creativiteit, gecombineerd met de knowhow en de kennis van vakmensen levert wel een goede schoen op. Ik ga nu in Miami stukken uit porselein en glas maken. Ik zou niet weten hoe dat moet, porselein maken, maar het is weer een nieuw medium om me in uit te drukken. Ik zoek niet bewust op wat ik misschien niet kan, maar ik zoek wel naar wat ik misschien nog meer kan. Ik sta er ook niet meer alleen voor, ik heb inmiddels een team dat samen met mij dingen uitzoekt en maakt. Misschien ben ik wel de frontman van de groep, maar zonder de synergie met de rest zou het niet lukken. Ik kan geen gebouw tekenen, vraag me niet hoe een poutrel moet staan. Ik teken een lijn, een vorm, zo wil ik het hebben, zoek uit hoe we dat kunnen. Mijn helden zijn mensen die iets verwezenlijkt hebben, die hun droom kunnen waarmaken. Richard Branson, Jacques

Brel, kapitein Cousteau... Toen ik hoorde dat die dood was, stortte mijn wereld eventjes in. Ik aanvaard niet dat er grenzen bestaan. Er is geen menselijke grens. Wist je dat de eerste man in de ruimte, in de stratosfeer, een ballonvaarder was? Kan je je dat inbeelden? Met een heliumballon dertig kilometer hoog, ingepakt in een capsule, ik spreek nu van de jaren vijftig. Terug naar beneden. De volgende keer met een halfopen cabine. Dan een vrije val vanuit de stratosfeer. Ik heb een documentaire gezien over die man, nu al in de zeventig, maar zijn ogen blinken nog steeds. Passie, leven, er zijn geen grenzen, geloof me, behalve degene die je zelf aanvaardt.”

Liefde

“Je kan je niet goed voelen bij iedereen. Dat is ook de reden waarom ik na zoveel jaar terug ben bij mijn eerste vrouw: ik voel me goed bij haar. Als ik een puist op mijn gat heb, is zij de eerste die het zal weten. Je deelt iets, of niet. Je hebt die connectie, of niet. Ik hou van echte mensen, niet van iedereen. Ik stop ook geen energie in iedereen, dat wil ik niet, ik moet er iets bij voelen, er energie uit krijgen. Ik scherm mezelf af, ik heb ook geen behoefte om buiten te komen. Op een podium wil ik gaan staan om iets te zeggen dat er misschien

toe doet, maar daarna verdwijnt ik het liefst. Op een vernissage ook: ik bouw een muurtje van kennissen om me heen, en pas als ik iemand zie die ik wil zien, maak ik contact. Mijn maten weten dat, die zijn erin getraind rond me te blijven staan. Hoe verder je gaat, hoe meer je wil verdwijnen, heel dubbel is dat. Op je eerste tentoonstelling sta je aan de deur om te kijken wie binnenkomt, maar nu... Mensen evolueren, in smaak, in stijl, soms gaan ze terug (*stil*). Soms ga je terug naar je eerste liefde. Ze is dan ook een fantastische vrouw, mijn madam. Ze heeft mij leren kennen toen ik er diep in zat. We waren echte tegenpolen: ik was een straatrat, zij kwam uit een welgestelde familie. *Opposites attract*. Getrouwd, twee kinderen. We hebben elkaar moeten loslaten, anders deed ik nooit wat ik vandaag doe. Maar we zijn arm in arm naar de rechter gestapt, die mens wou niet geloven dat we uit elkaar gingen. Daarna van alles en nog wat geprobeerd, dezelfde fouten gemaakt, zij iets minder dan ik, ieder opnieuw getrouwd, ieder opnieuw kinderen. Met zeven kinderen als optelsom. Via de kinderen hebben we elkaar teruggevonden. We hebben geen verbintenis, noem het eerder latrelatie, maar er is zeker liefde tussen ons. Ze ging nooit uit mijn gedachten, omdat we elkaar bleven bellen, en ruzie bleven maken. En dan zeg je: hoe lang gaan we nu nog elkaar blijven vermijden, hoelang gaan we nog kinderachtig doen, of worden we terug normaal? Want eigenlijk weten we dat we soulmates zijn en gaan blijven. Monogaam kan je pas zijn als je alles opengooit, al je grenzen afbreekt, volledig naakt gaat staan. Je kan alle bordelen van de wereld afreizen, echt alles meemaken. Maar wat doe je als je rond bent? Nog eens de wereld rondgaan? Of ga je voor die ene, met alle goede kanten en alle foutjes? Dat is stukken moeilijker, en veel grotere uitdaging. Maar ik zei het al: ik hou van uitdagingen.” ■